

عنوان مقاله:

نیچه و نقد عقل محض

محل انتشار:

دوفصلنامه غرب شناسی بنیادی، دوره 4، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

خاطره سبحانیان

علی کرباسیزاده اصفهانی - استادیار گروه فلسفه، دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

در این مقاله تلاش میکنیم تا فلسفه نقادی کانت، بهویژه آموزه‌های کتاب نقد عقل محض، را از نگاه نقادانه نیچه بررسی کنیم. از آنجا که نیچه به کل نظام‌های مابعدالطبیعی و فیلسوفان غربی از افلاطون گرفته تا کانت و هگل هم انتقاداتی یکسان و هم ویژه دارد، در این پژوهش نخست به نگاه انتقادی نیچه به کل تاریخ فلسفه، و سپس به نقدهای خاص او به آموزه‌های کانتی در نقد اول او، میپردازیم. به باور نیچه، کانت با تحویل فلسفه به معرفتشناسی، تفکر فلسفی را در آستانه مرگ قرار داد؛ اساسا نیچه معتقد است فلسفه به معنای اصیل و درست آن، آفریدن معنا و گونه‌های قانونگذاری به شمار می‌رود. نیچه، بر مبنای موضع خود که میتوان از آن به «چشم‌اندازگرایی» تعبیر کرد، انقلاب کپرنیکی کانت را زیر سوال میبرد و بر همین اساس، آموزه‌های وی را، از قبیل احکام ترکیبی پیشینی، زمان و مکان، مقولات، و تفکیک پدیدار از شی فی‌نفسه، به چالش میکشد

کلمات کلیدی:

پدیدار، شی فی‌نفسه، احکام ترکیبی پیشین، چشم‌اندازگرایی، معرفت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1188722>

